

A large, solid pink triangle is centered in the background, pointing upwards. The text is overlaid on this triangle.

**QUEER NATION-
MANIFESTET**

QUEERS READ THIS

QUEER NATION- MANIFESTET

*I översättning av Elin Bengtsson
och Lyra Ekström Lindbäck*

Lesbisk ♥ Pocket

© Queer Nation 1990

© Lesbisk Pocket 2013

Originaltitel: Queers Read This

Översättning: Elin Bengtsson och Lyra Ekström Lindbäck

Grafisk form: Leo Nordwall

Utgivningen av Queer Nation-manifestet sker ideellt och finansieras av anonyma queeraktivister. Boken får inte säljas i vinstsyfte.

The publication of the Swedish translation of the Queer Nation Manifesto is not made for profit and was funded by anonymous queer activists. This book may not be sold for profit.

Detta är en fri e-boksutgåva. Maila till info@lesbiskpocket.se för att beställa en tryckt version av manifestet till självkostnadspris.

ISBN 978-91-981200-1-1

FÖRORD

Varje gång vi knullar, vinner vi. Du har säkert tänkt det förut även om du inte har hört citatet, känt det obestämbara segerruset inom dig när queera blickar och begär lyckas uttryckas och delas. Trots att det karga, trista, heterosexistiska samhället gör allt det kan för att kväva dem. Och för att kväva oss, i vår vilja till frihet och liv: våra vackra och starka försök att överleva och älska, att göra den här världen till en plats där det är lite mera möjligt att vara något annat än kvinna eller man, att känna och tänka och lida och längta på sätt som inte ingår i den normativa berättelsen om flickor och pojkar och lyckliga lyckade kärnfamiljer. Just för att vi inte kan eller får eller vill delta i de gemenskaperna på lika villkor, just för att deras berättelser hela tiden envisas med att upprepa samma monotona mantra om heterosexualitet, så behöver vi andra texter. Sakliga redogörelser och sagolika myter, sårbara dagboksanteckningar och flammande stridsskrifter. Som Queer Nation-manifestet, ett historiskt dokument och en samtida livlina. En liten bok att bära vid hjärtat som en sheriffstjärna, en nödvändig påminnelse om att en armé av älskare inte kan förlora.

Under Prideparaden i New York 1990 delades ett flygblad ut med rubriken "Queers read this". Texten, det manifest som här för första gången publiceras på svenska, uppmanade

till ett mer kompromisslöst förhållningssätt gentemot det heteronormativa samhället. Avsändare var en samling anonyma personer från nätverket Queer Nation, grundat av aktivister från aktionsgruppen ACT UP (AIDS Coalition to Unleash Power). ACT UP bildades i en tid när aids skördade queert liv på queert liv, när heterovärlden våldsamt lät queers förstå att sjukdomen var deras eget fel – ett rättmätigt straff för den ”synd” och det uppror som ett liv utanför heteronormen innebär. ACT UP var en motståndsrörelse som politiserade passiviteten hos de makthavare som lät sjukdomen skövla offer bland oönskade invånare och inte agerade förrän ”det” hade börjat drabba ”befolkningen i stort”. Queer Nation utgjordes av personer som var trötta på att vara tysta, välanpassade och be om ursäkt för sin existens, och samlade sin solidaritetskamp kring ett skällsord som de slet tillbaka från homofobens händer. Med slagord som ”Two, Four, Six, Eight! How Do You Know Your Kids Are Straight?”, ”Out of the Closets and Into the Streets” och ”We’re Here! We’re Queer! Get used to it!” ville Queer Nation uppmana till kamp mot det våldsamma heterosamhället, sätta hårt mot hårt och förmå queera personer att organisera sig. De förordade att flator och bögar och dragqueens och andra ”queera” individer skulle gå samman för att, utan att ignorera de skillnader som finns mellan oss, sluta front mot en försåtligare gemensam fiende. Queer Nation ville synliggöra att queers finns överallt, även om heterosexuella gör sitt bästa för att antingen inte låtsas om det – eller äcklat vända sig bort.

Dagens queerrörelse har arvt många betydelsefulla förhållningssätt från Queer Nation, såsom behovet av en enad front och affirmationen av ordet ”queer” som något annat än ett skällsord – förhållningssätt som förstås har utvecklats och perverterats och beströts med glittret från den nya generationens förälskade och förbannade blickar. Ordet ”queer”, som från början bara betydde underlig och stötande, har tack vare aktivistiska, teoretiserande och skrivande handlingar genom åren omvandlats till ett samlingsnamn för en mängd identiteter och erfarenheter. Identiter och erfarenheter som aktionsgruppen Queer Nation kanske inte föreställde sig eller innefattade i sin användning av ordet – men som i deras efterföljd på olika sätt bråkar med det heterosexistiska, patriarkala samhällets tvångssystem. Queer är idag både ett teoretiskt synsätt som utgår från den binära könsmaktsordningen som en kulturell fiktion, ett samlingsnamn för icke-heteronormativa handlingar, perspektiv, begär och lidanden, och en subkultur eller ett community med personer som inte känner sig hemma i heteronormativa sfärer men inte heller vill definiera sig själva eller sina rum som uteslutande flatiga och/eller böjiga: vi är queers för att vi delar ett slags syskonskap som vilar på den bräckliga drömmen om en värld fri från heteronormativitet och påtvingade könsidentiteter.

För heteros kan det tyckas som om kampen redan borde vara över. Vi har ju Pridefestivaler som äger rum utan att någon kastar ägg på oss (att några HBTQ-personer som tyst och fredligt protesterade mot polisvåld i Prideparaden i

Stockholm 2013 blev tårgasbesprutade och nedbrottade av just denna poliskår är ju bara en parentes i sammanhanget), det finns en flata eller en böj i varannan TV-serie och ibland finns det till och med en ruta i vissa enkäter där man kan välja att uppge ett annat kön än man eller kvinna. Men fråga en transperson om hen inte känner rädsla att bli kränkt eller misshandlad varje gång hen ger sig ut i kollektivtrafiken. Fråga ett flatpar om deras kärlek uppmärksammades av deras respektive familjer på samma sätt som en heterorelation hade firats, fråga ett böjpar om de någon gång gått hand i hand på stan utan att få ta emot någon äcklad eller besvärad eller till och med öppet hotfull reaktion från förbipasserande. Fråga en högstadiekille, vilken som helst, om han någonsin har varit rädd för att bli kallad böj, och fråga dig vilka uttryck och vilken längtan han måste utesluta på förhand, fråga dig vilka möjligheter han faktiskt har att vara en del av socialiteten om han inte vill spela kille. Gå in på en förskola och se vilka roller som redan har påtvingats barnen, vilka begärsstrukturer och självbilder som de börjar härma innan de ens har lärt sig att läsa och räkna. Titta på reklambilderna som snart täcker varenda tum av våra gemensamma offentliga utrymmen och räkna hur många gånger du ser heterosexuella koder där, och hur bestickande få gånger man ens kan ana något queert i omvärlden utan att själv ha behövt uppsöka det. Eller titta på siffrorna för psykisk ohälsa för HBTQ-personer i svenska Folkhälsoinstitutets undersökning från 2005, om du är en sådan som behöver statistik för att kunna tro på andras lidande.

Men vi har inte översatt det här manifestet i första hand för att hjälpa heteros att förstå, vi har översatt det för att alla våra svensktalande queera syskon ska känna att vår ilska är berättigad. Vi ska inte behöva vara i ödmjukt förklarande underläge, vi ska inte behöva statistik för att omvärlden (och vi själva – heteronormativitetens värsta konsekvens är att den till och med hotar att göra våra vackraste och värsta upplevelser otillgängliga och obegripliga för oss själva) ska tycka att vår upprördhet är legitim. Säg åt dem att hålla sig borta tills de tillbringat en månad med att gå hand i hand på gatorna med någon av samma kön. Efter att de överlevt det, då kan du lyssna på vad de har att säga om ilska. Annars, säg åt dem att hålla käften och lyssna. Om det här manifestet inte känns som en varm famn, en uppmuntrande ryggdunkning, ett skrik som du har längtat efter att kunna sluta din egen skälvande stämma till – då tillhör du nog den kategorin av personer som bara borde läsa under tystnad och ödmjukt justera din egen syn på världen och andra människor.

Även om kampen ständigt antar nya former, i takt med att vi vinner nya segrar och ställs inför nya problem, så är de erfarenheter och drömmar som vi slåss för att förverkliga inte något som saknar historia. Queera syskon har blivit förälskade och kränkta och spöade och segrande i decennier före oss, och deras kamp har blivit vår. Därför har vi översatt Queer Nation-manifestet. Därför upprepar vi deras ord med vårt eget språk, därför försöker vi möta din blick

i vimlet på storstadsgatorna eller över borden på den lilla puben i byn och signalera med ögonbrynen: Sluta vänta på en bättre, mer lesbisk framtid! Revolutionen skulle kunna vara här om vi startade den.

Elin Bengtsson och Lyra Ekström Lindbäck
Stockholm, 2013

QUEER NATION-MANIFESTET

SKRIVET AV ANONYMA MEDLEMMAR I AKTIONSGRUPPEN QUEER NATION

**TRYCKTES OCH DELADES UT FÖR FÖRSTA GÅNGEN AV PERSONER SOM
MARSCHERADE MED ACT UP-BLOCKET I PRIDEPARADEN I NEW YORK
1990.**

Hur kan jag förklara för er. Hur kan jag övertyga er, bröder och systrar, om att era liv är i fara. Att varje dag ni vaknar som levande, relativt lyckliga och fungerande människor, så begår ni en upprorisk handling. Ni, som levande och fungerande queers, är revolutionära. Det finns inget på den här planeten som bekräftar, skyddar eller uppmuntrar er existens. Det är ett under att ni står här och kan läsa de här orden. Ni borde enligt alla förutsättningar vara döda.

Låt er inte luras, heteros äger världen och den enda anledningen till att ni har blivit skonade är att ni är smarta, har haft tur eller är krigare. Heteros har privilegier som tillåter dem att göra vad de behagar och knulla utan fruktan. Men de lever inte bara liv befriade från fruktan; de trycker upp sin frihet i mitt ansikte. Deras uppenbarelser finns på

min TV, i veckotidningen som jag köpte, i restaurangen där jag vill äta, och på gatan där jag bor. Jag vill att det ska råda förbud mot heterosexuella äktenskap, mot barnalstring, mot offentliga ömhetsbevis för det motsatta könet och media-bilder som marknadsför heterosexualitet. Tills jag kan åtnjuta samma rörelsefrihet och sexuella frihet som heteros så måste deras privilegier dras in och överlämnas till mig och mina queera systrar och bröder.

Heteros kommer inte att göra det frivilligt, de måste tvingas till det. Heteros måste skrämmas till det. Terroriseras till det. Rädsla är den starkaste drivkraften. Ingen kommer att ge oss vad vi förtjänar. Rättigheter får man inte, de tar man, med våld om så krävs. Det är lättare att slåss när du vet vem din fiende är. Heteros är din fiende. De är din fiende när de inte erkänner hur du osynliggörs och när de fortsätter att leva i och bidra till en kultur som dödar dig.

Varje dag tar fienden ytterligare en av oss. Oavsett om det är en död i AIDS på grund av en homofob regerings passivitet eller en misshandel i en flatbar, blir vi systematiskt utrensade och vi kommer att fortsätta att bli utplånade tills vi inser att om de tar en av oss, så måste de ta oss alla.

EN ARMÉ AV ÄLSKARE KAN INTE FÖRLORA

Att vara queer handlar inte om rätten att ha ett privatliv; det handlar om friheten att vara ute, att vara precis de vi

är. Det handlar om att dagligen slåss mot förtryck; homofobi, rasism, misogyni, bigotteriet hos religiösa hycklare och vårt eget självhat. (Vi har blivit omsorgsfullt uppfostrade till att hata oss själva.) Och nu betyder det förstås också att slåss mot ett virus, och alla dessa homohatare som använder AIDS för att utrota oss från jordens yta.

Att vara queer innebär att föra ett annat sorts liv. Det handlar inte om traditioner, vinstmarginaler, patriotism, patriarkatet eller att bli assimilerade. Det handlar inte om verkställande direktörer, privilegier och elitism. Det handlar om att existera i marginalerna, att definiera oss själva; det handlar om genderfuck och hemligheter, vad som finns under bältet och djupt inne i hjärtat; det handlar om natten. Queerrörelsen är en gräsrotsrörelse, för vi vet att var och en av oss, varje kropp, varje fitta, varje hjärta och röv och kuk är en värld av njutningar som väntar på att bli utforskad. Varenda en av oss är en värld av obegränsade möjligheter.

Vi är en armé för att vi måste vara det. Vi är en armé för att vi är så starka. (Vi har så mycket att kämpa för; vi är den mest värdefulla av de utrotningshotade arterna.) Och vi är en armé av älskare för att det är vi som vet vad kärlek är. Begär och lust också. Vi uppfann dem. Vi kommer ut ur garderoben, blir förskjutna av samhället, står inför arkebuseringstrupper, bara för att älska varandra! Varje gång vi knullar, vinner vi.

Vi måste kämpa för oss själva (ingen annan kommer att göra det) och om vi i den processen skapar större frihet för världen i stort, utmärkt i så fall. (Vi har gett så mycket till den världen: demokrati, alla konstformer, alla begrepp om kärlek, filosofi och själen, bara för att nämna några av gåvorna från våra gamla grekiska flator och bögar). Låt oss göra varje utrymme till ett flat- och bögutrymme. Varje gata till en del av vår sexuella geografi. En stad av längtan och sen total tillfredsställelse. En stad och ett land där vi kan vara trygga och fria och mer. Vi måste se på våra liv och upptäcka vad som är bäst i dem, se vad som är queert och vad som är hetero och låta det heterosexuella skräpet falla bort. Kom ihåg att det är så ont om tid. Och jag vill vara älskare åt var och en av er. Nästa år marscherar vi nakna.

JAG ÄR FÖRBANNAD

DE STARKA SYSTRARNA SA TILL BRÖDERNA ATT DET FANNS TVÅ VIKTIGA SAKER ATT MINNAS OM DE KOMMANDE REVOLUTIONERNA. DEN FÖRSTA ÄR ATT VI KOMMER ATT FÅ STRYK. DEN ANDRA ÄR ATT VI KOMMER ATT VINNA.

Jag är förbannad. Jag är förbannad över att dömas till döden av främlingar som säger: "Du förtjänar att dö" och "AIDS är botemedlet". Raseriet bryter fram när en republikansk kvinna som bär kläder och smycken för tusentals dollar struttar förbi kravallpoliserna och skakar på huvudet, småskrattar och hötter med fingret åt oss som om

vi vore bångstyriga barn med absurda krav som får utbrott när de inte uppfylls. Förbannad när Joseph har ångest över 8000 dollar om året för bromsmediciner som kanske kommer att hålla honom levande lite längre och som gör honom sjukare än den sjukdom han diagnosticerats med. Förbannad när jag lyssnar till en man som berättar för mig att efter att ha ändrat sitt testamente fem gånger finns det snart ingen kvar att lämna någonting till. Alla hans bästa vänner är döda. Förbannad när jag står i ett hav av lapptäcken till minne av AIDS-offren, eller går i en ljusmarsch eller deltar i ännu en minnesstund. Jag tänker inte marschera tyst med ett jävla ljus och jag vill ta det förbannade lapptäcket och svepa in mig själv i det och rasande slita det och mitt hår och förbanna varenda gud som religionen någonsin skapat. Jag vägrar att acceptera en gud som har ihjäl människor i det tredje decenniet av sina liv. Det är grymt och avskyvärt och meningslöst och allt som finns i mig rasar emot det absurda och jag lyfter mitt ansikte mot himlen och ett sönderslitet skratt som låter mer demoniskt än glatt väller fram ur min hals och tårar strömmar ner för mitt ansikte och om den här sjukdomen inte dödar mig, dör jag väl av frustration. Mina fötter hamrar mot gatorna och Peters händer är fastkedjade i ett läkemedelsföretags receptionsdisk medan receptionisten skräckslaget ser på och Erics kropp ligger och ruttar på en kyrkogård i Brooklyn och jag kommer aldrig att få höra hans flöjt eka mellan möteslokalens väggar igen. Och jag ser de gamla i Tompkins Square Park hopkurade i sina långa yllerockar i juni för att hålla ute den kyla som de

upplever finns där och hålla fast vid det lilla livet har kvar att ge dem, och jag tänker, ja, de förstår.

Och jag påminns om människor som klär av sig framför spegeln varje kväll innan de går och lägger sig och söker igenom sina kroppar efter något märke som kanske inte fanns där dagen innan. Ett märke som betyder att pesten har kommit. Och jag blir förbannad när tidningarna kallar oss "offer" och ljudligt varnar för att "det" kanske snart kommer att spridas till "befolkningen i stort". Och jag vill skrika: "Vem i helvete är jag då?" Och jag vill skrika åt New Yorks sjukhus med sina gula plastsäckar märkta med: infekterat linne, ropa infeciosa, och dess vårdbiträden med latexhandskar och skyddsmasker som står runt sängen som om den som ligger där plötsligt ska hoppa ut och spruta ner dem med blod och sperma för att smitta dem också. Och jag är förbannad på heteros som självgott sitter inneslutna i sina skyddande skal av monogami och heterosexualitet övertygade om att den här sjukdomen inte har något med dem att göra eftersom den bara drabbar "dom". Och tonårspojkarna som när de får syn på min Silence = Death-knapp börjar skandera "Bögarna ska dö!", och jag undrar – vem har lärt dem det? Paralyserad av raseri och rädsla fortsätter jag att tiga medan min knapp hånar mig för varje steg jag tar. Och ilskan jag känner när ett teveprogram om minneslapptäcket gör profiler över de döda och listan börjar med ett spädbarn, en tonårstjej som fick en blodtransfusion, en äldre baptistpräst och hans fru, och när de till slut visar en homosexuell man beskrivs han

som någon som medvetet smittade prostituerade tonårspojkar med viruset. Vad annat kan man förvänta sig av en bögjäv! Jag är förbannad.

DU KAN LÄRA DIG MER AV ATT HA KLÄNNING UNDER EN DAG ÄN ATT HA KOSTYM FÖR RESTEN AV DITT LIV.

Sedan tidernas begynnelse har världen inspirerats av verken av queera konstnärer. I utbyte har man fått lidande, man har fått smärta, man har fått våld. Genom historien har samhället haft en uppgörelse med sina queera invånare: de kan ägna sig åt kreativa karriärer, om de gör det diskret. I konsten är queers produktiva, lukrativa, underhållande och till och med upplyftande. Det är de uppenbara och användbara biprodukterna av vad som annars anses vara antisocialt beteende. Queers i kulturella kretsar kan i tysthet samexistera med en annars misstyckande maktelit.

I spetsen för den senaste kampanjen för att attackera queera konstnärer finns Jesse Helms, skiljedomare för vad som är anständigt, moraliskt, kristet och amerikanskt. För Helms är queer konst helt enkelt ett hot mot världen. Han föreställer sig att den heterosexuella kulturen är för bräcklig för att uthärda erkännandet av mänsklig eller sexuell diversitet. Maktstrukturen i den judiskt-kristna världen har helt enkelt gjort fortplantning till sin hörnsten. Familjer får barn vilket försäkrar nationen konsumenter till sina produkter och en arbetsstyrka som producerar dem, precis som det

inbyggda familjesystemet tar hand om de sjuka och reducerar kostnaderna för det offentliga vårdsystemet. **ALLA ICKE-REPRODUKTIVA BETEENDEN SES SOM ETT HOT**, från homosexualitet till preventivmedel till abort. Enligt den kristna högern är det inte tillräckligt att hela tiden marknadsföra fortplantning och heterosexualitet... det är också nödvändigt att förstöra varje alternativ. Det är inte konst som Helms är ute efter... **DET ÄR VÅRA LIV!** Konst är den sista trygga platsen där flator och bögar kan frodas. Helms vet det här, och har utvecklat ett program för att rensa ut queers från den enda arena där de har varit välkomna att bidra till vår gemensamma kultur.

Helms förespråkar en värld fri från mångfald och dissidens. Det är lätt att föreställa sig varför det skulle kännas bekvämare för de som styr en sådan värld. Det är också lätt att föreställa sig ett amerikanskt landskap jämnat med marken av en sådan makt. Helms borde helt enkelt efterlysa det han bara antyder: statsunderstödd konst, totalitär konst, konst som bara talar i kristna termer, konst som stöttar ambitionerna hos de som har makt, konst som matchar sofforna i ovala rummet. Fråga efter det du vill ha, Jesse, så att medvetna människor kan mobilisera emot det, som vi gör mot kränkningen av mänskliga rättigheter i andra länder, och kämpa för att befria vårt eget lands dissidenter.

OM DU ÄR QUEER, SKRIK UT DET!

Om du är queer, skrik ut det!

Queers är under belägring.

Queers blir attackerade på alla fronter och jag är rädd för att vi accepterar det. 1969 blev queers attackerade. Det var inte acceptabelt. Queers slog tillbaka, tog över gatorna.

SKREK.

År 1990 ägde 50 attacker mot queers rum endast i månaden maj. Våldsamma attacker. Under samma månad dog 3720 män, kvinnor och barn i AIDS, på grund av en ännu våldsammare attack – regeringens passivitet, rotad i samhällets växande homofobi. Detta är institutionaliserad homofobi, kanske ännu farligare för queera personers överlevnad eftersom anfallarna är ansiktslösa. Vi tillåter dessa attacker genom vår fortsatta brist på motstånd emot dem. AIDS har angripit den heterosexuella världen och då anklagar de oss för AIDS och använder det som ett sätt att rättfärdiga sitt våld emot oss. De vill inte ha oss längre. De kommer att slå oss, våldta oss och döda oss och sen kommer de att fortsätta att leva med oss. Vad kommer det att krävas innan det här inte är acceptabelt? Känn lite ilska. Om ilska inte ger dig styrka, försök med rädsla. Om det inte fungerar, prova panik.

SKRIK UT DET!

Var stolt. Gör vadhelst du behöver göra för att slita upp dig själv ur ditt sedvanliga tillstånd av acceptans. Var fri. Skrik.

1969 slog queers tillbaka. 1990 säger vi okej.

Kommer vi att finnas kvar här nästa år?

Jag hatar Jesse Helms. Jag hatar Jesse Helms så mycket att jag skulle fröjdas om han föll död ner. Om någon dödade honom skulle jag betrakta det som hans eget fel.

Jag hatar Ronald Reagan också, för att han massmördade mitt folk under åtta år. Men för att vara ärlig, så hatar jag honom ännu mer för att han lovprisade Ryan White utan att först erkänna sin skuld, utan att be om förlåtelse för Ryans död och för tiotusentals andra aidsoffers död – de flesta av dem queers. Jag hatar honom för att han har gjort parodi på vår sorg.

Jag hatar den jävla påven och jag hatar John jävla kardinal O'Connor, och jag hatar hela jävla katolska kyrkan. Det samma gäller militären, och i synnerhet tjänstemännen inom Amerikas brottsbekämpande myndigheter – polisen – statssanktionerade sadister som brutaliserar transvestiter på gatan, prostituerade och queers i fängelset. Jag hatar också de medicinska och psykiatriska vårdinstitutionerna, i synnerhet psykiatrikern som övertalade mig att inte ha sex med män under tre år tills vi (det vill säga han) kunde göra mig bisexuell istället för böj. Jag hatar också utbildningsväsendet,

för dess delaktighet i att driva tusentals queera tonåringar till självmord varje år. Jag hatar den "respektabla" konstvärlden; och nöjesindustrin, och mainstream-media, i synnerhet The New York Times. Ärligt talat så hatar jag varje sektor av det heterosexuella etablissemangen i det här landet – de värsta av dem som aktivt vill se alla queers döda, de bästa av dem som aldrig sticker ut hakan för att hålla oss vid liv.

Jag hatar heterosexuella människor som tror att de har något intelligent att säga om outande. Jag hatar heterosexuella människor som tror att berättelser om dem själva är "allmängiltiga" men att berättelser om oss uteslutande handlar om homosexualitet. Jag hatar heterosexuella musiker som bygger sina karriärer på queera personer, sedan attackerar oss, sedan spelar sårade när vi blir arga och förnekar att de har kränkt oss snarare än att be om ursäkt för det. Jag hatar heteros som säger "Jag förstår inte varför du känner behovet av att bära de där knapparna och tröjorna. Jag går inte omkring och talar om för hela världen att jag är heterosexuell."

Jag hatar att jag under tolv års allmän utbildning aldrig fick lära mig något om queera personer. Jag hatar att jag växte upp och tänkte att jag var den enda queera i världen, och jag hatar ännu mer att de flesta queera ungar fortfarande får växa upp på samma sätt. Jag hatar att andra barn kallade mig för böggjävvel, men ännu mer att jag fick lära mig att skämmas för att vara föremål för deras grymheter, lära mig att känna

att det var mitt fel. Jag hatar att Högsta domstolen i det här landet säger att det är okej att kriminalisera mig för vem jag älskar med. Jag hatar att så många heteros är så bekymrade över mitt förbannade sexliv. Jag hatar att så många störda heteros blir föräldrar, medan jag måste kämpa som fan för att få tillåtelse att bli pappa. Jag hatar heteros.

VAR ÄR NI, SYSTRAR?

OSYNLIGHETEN ÄR VÅRT ANSVAR

Jag bär min rosa triangel överallt. Jag sänker inte min röst i offentligheten när jag pratar om lesbisk kärlek eller sex. Jag berättar alltid för folk att jag är flata. Jag väntar inte på att bli tillfrågad om min "pojkvän". Jag säger inte att det "inte angår någon".

Jag gör inte det här för heteros. De flesta av dem vet inte ens vad den rosa triangeln betyder. De flesta av dem kunde inte bry sig mindre om att min flickvän och jag är sjukt kära eller grälar med varandra på gatan. De flesta av dem lägger inte märke till oss oavsett vad vi gör. Jag gör det jag gör för att nå ut till andra flator. Jag gör det jag gör för att jag inte vill att flator ska anta att jag är en heterotjej. Jag är ute hela tiden, överallt, för att **JAG VILL NÅ DIG**. Kanske kommer du att lägga märke till mig, kanske börja prata, kanske kommer vi att bli vänner. Kanske kommer du inte att säga ett ord men våra blickar kommer att mötas och jag kommer att

föreställa mig dig naken, svettandes, med öppen mun och svankande rygg medan jag knullar dig. Och vi kommer att vara glada över att veta att vi inte är de enda i världen. Vi kommer att vara glada för att vi har hittat varandra, utan att säga ett ord, kanske bara för ett ögonblick.

Men nej.

Du kommer inte att bära en rosa triangel på det där kavajslaget. Du kommer inte att möta min blick om jag flirtar med dig på gatan. Ni undviker mig på jobbet för att jag är "för" ute. Ni skäller ut mig på barer för att jag är "för politisk". Ni ignorerar mig i offentligheten för att jag drar "för mycket" uppmärksamhet till "min" lesbiskhet. Men sedan vill ni att jag ska vara er älskare, ni vill att jag ska vara er vän, ni vill att jag ska älska er, stötta er, kämpa för "vår" rätt att finnas.

VAR ÄR NI?

Ni pratar, pratar, pratar om osynligheten och sedan drar ni er tillbaka till era hem för att bygga nästen med era älskare eller festar i en bar med polare och ramlar hem i en taxi eller sitter tyst och artigt när era familjer, era chefer, era grannar, era myndigheter förvanskar och förvrider oss, hånar oss och straffar oss. Sedan hem igen och det känns som att du vill skrika. Sedan dämpar du ilskan med en relation eller en karriär eller en fest med andra flator som du

och fortfarande frågar du dig själv varför vi inte kan hitta varandra, varför du känner dig ensam, arg, alienerad.

KOM IGEN, VAKNA UPP, SYSTRAR!!

Era liv är i era händer.

När jag riskerar allt för att vara ute så riskerar jag det för oss båda. När jag riskerar allt och det funkar (vilket det oftast gör om ni skulle försöka) så tjänar jag på det och ni också. När det inte funkar, så lider jag och inte ni.

Men du kan inte vänta på att andra flator ska göra världen säker för dig. **SLUTA** vänta på en bättre, mer lesbisk framtid! Revolutionen skulle kunna vara här om vi startade den.

Var är ni, systrar? Jag försöker hitta er, jag försöker hitta dig. Hur kommer det sig att jag bara ser er i Prideparaden?

Vi är **UTE**. Var fan är **NI**?

NÄR NÅGON ANGRIPER DIG FÖR ATT DU ÄR QUEER, ÄR DET QUEER BASHING.

ELLER HUR?

En grupp på 50 personer går ut från en gaybar när den stänger. På andra sidan gatan skriker några heterokillar ”jävla bögar!” och kastar ölfaskor på folksamlingen, som är tio gånger fler än de. Tre queers gör en ansats till att svara,

utan att få något stöd från resten av gruppen. Varför tillät så här många människor sig själva att bli tacksamma offer?

Tompkins Square Park, Labor Day. På en årlig utomhuskoncert och dragshow blev en grupp homosexuella män trakasserade av tonåringar med käppar. Mitt bland tusentals bögar och flator, slog dessa heterokillar ner två bögar, för att sedan stå kvar där och skratta triumferande tillsammans. Konferencieren blev uppmärksam på detta och varnade folkmassan från scenen: ”Var försiktiga, flickor. När ni klär upp er gör ni pojkar tokiga” som om det var ett practical joke inspirerat av vad offren hade på sig snarare än en tydligt riktad attack mot alla och envar på det evenemanget. Vad hade krävts för den folkmassan för att stå upp mot sina angripare?

Efter att James Zappalorti, en öppet homosexuell man, kallblodigt hade mördats på Staten Island i vintras, hölls en enda demonstration i protest. Bara hundra personer kom. När Yusef Hawkins, en svart ung man, sköts till döds för att han befann sig på ”vitt territorium” i Bensonhurst, marscherade ett stort antal afroamerikaner genom området om och om igen. En svart person dödades **FÖR ATT HAN VAR SVART**, och svarta personer i hela stan insåg det och agerade på det. Kulan som träffade Hawkins var ämnad för en svart man, vilken svart man **SOM HELST**. Tror de flesta bögar och flator att kniven som punkterade Zappalortis hjärta var menad bara för honom?

Heterovärlden har övertygat oss så grundligt om att vi är hjälplösa offer som förtjänar det våld som riktas emot oss att queers förblir orörliga när vi ställs inför ett hot. **VAR FÖRBANNADE!** Dessa attacker kan inte tolereras. **GÖR NÅGONTING.** Erkänn att varje våldsamt angrepp mot någon medlem av vårt community är en attack mot varje medlem av communityt. Ju mer tillåtande vi är mot homofobernas våld och terror, ju oftare och ursinnigare kommer vi bli föremål för deras hat. Din kropp kan inte vara en öppen måltavla för våld. Din kropp är värd att skydda. Du har rätt att försvara den. Det spelar ingen roll vad de säger, din queerhet måste försvaras och respekteras. Lär dig att ditt liv har ett omätbart värde, för om du inte börjar tro det, kan det lätt tas ifrån dig. Om du vet hur du skonsamt och skickligt immobiliserar din angripare, för all del gör det. Om du saknar sådana färdigheter; överväg då att gräva ut hans jävla ögon, slå in hans näsa i hjärnan, skära upp hans hals med en krossad flaska – gör vad helst du kan, vad helst du måste för att rädda ditt liv!

VARFÖR QUEER?

Queer!

Äsch, måste vi verkligen använda det ordet? Det är besvärligt. Varje homosexuell har sin egen känsla för det. För vissa betyder det underlig och excentrisk och typ mystisk. Det funkar; vi gillar det. Men vissa flator och bögar gör inte

det. De tycker att de är mer normala än underliga. Och för andra väcker "queer" de där hemska minnena från den smärtsamma tonårstiden. Queer. Våldsamt bitterljuvt och lustigt i bästa fall – i värsta fall försvagande och smärtsamt. Skulle man inte bara kunna säga "gay" istället? Det är ett mycket lättsammare ord. Och är det inte synonymt med "glad"? När kommer ni militanta att växa upp och komma över det intressanta med vara annorlunda?

VARFÖR QUEER ...

Okej, ja, "gay" är toppen. Det har sin plats. Men när många flator och bögar vaknar på morgonen känner vi oss arga och äcklade, inte glada. Så vi har valt att kalla oss queers. Att använda "queer" är ett sätt att påminna oss om hur vi uppfattas av resten av världen. Det är ett sätt att säga till oss själva att vi inte måste vara fyndiga och charmerande människor som diskret fortsätter att leva i marginalen av heterovärlden. Vi använder queer för att beteckna bögar som älskar flator och flator som älskar att vara queera. Queer, till skillnad från "GAY", betyder inte **MAN**.

Och när det sägs till andra bögar och flator är det ett sätt att förorda att vi ska bilda enad front, och (för tillfället) glömma våra individuella skillnader eftersom vi står inför en försätligare gemensam fiende. Ja, **QUEER** kan vara ett grovt ord men det är också ett listigt och ironiskt vapen som vi kan stjäla ur homofobens händer och använda emot honom.

INGEN SEXPOLIS

Den som säger att det inte är en del av revolutionen att komma ut missar poängen. Positiva sexuella framställningar och det de ger uttryck för räddar liv eftersom de bekräftar dessa liv och gör det möjligt för människor att älska sig själva istället för att hata sig själva. Som det berömda "black is beautiful" förändrade många liv så bejakar "read my lips" queerhet i ansiktet på hatet och osynligheten som framträder i en nylig regeringsstudie på självmord som visar att minst en tredjedel av alla tonårssjälvmord begås av unga queers. Det här exemplifieras ytterligare av ökningen av överföringar av HIV bland personer under 21.

Vi är mest hatade som queers för det sexuella, det vill säga, vår fysiska kontakt med andra av samma kön. Vår sexualitet och vårt sexuella uttryckssätt är det som gör oss mest utsatta för fysiskt våld. Vår skillnad, vår annanhet, vår unikheter kan antingen paralysera oss eller politisera oss. Förhoppningsvis kommer de flesta av oss inte att låta det döda oss.

Varför i hela världen släpper vi in heteros på queerklubbar? Vem bryr sig ett skit om de gillar oss för att vi "verkligt vet hur man festar"? **VI MÅSTE GÖRA DET FÖR ATT FÅ UTLOPP FÖR ALL LAGRAD FRUSTRATION SOM DE FÅR OSS ATT KÄNNA HELA TIDEN!** De hånlar var de vill, och tar upp för mycket plats

på dansgolvet med sina demonstrativa pardanser. De bär sin heterosexualitet som en "tillträde förbjudet"-skylt, eller som ett bevis på äganderätt.

Varför i helvete tolererar vi dem när de invaderar våra rum som om det var deras rättighet? Varför låter vi dem köra upp heterosexualiteten – ett vapen som deras värld använder emot oss – i våra ansikten på de få allmänna platser där vi kan sexa till det med varandra utan att frukta attack?

Det är dags att vi slutar låta heteros sätta alla regler. Låt oss börja med att sätta upp den här skylten utanför varje queerklubb och -bar:

UPPFÖRANDEKOD FÖR HETEROSEXUELLA

1. Begränsa era ömhetsbevis (kyssar, handhållande, omfamningar) till ett minimum. Er sexualitet är oönskad och stötande för många här.
2. Om ni måste dansa tryckare, var så diskreta som möjligt.
3. Stå inte och glo på flator eller bögar, särskilt inte truckflator eller drag queens. Vi är inte din underhållning.
4. Om du inte kan hantera att någon av samma kön stöter på dig, stick härifrån.
5. Stoltsera inte med din heterosexualitet. Var diskret. Riskera att bli misstagen för en lebba eller ett homo.
6. Om du känner att de här reglerna är orättvisa, gå och bekämpa homofobin i en heterobar, eller
7. Dra åt helvete.

JAG HATAR HETEROS

Jag har vänner. Vissa av dem är hetero.

År efter år träffar jag mina heterovänner. Jag vill träffa dem, för att se hur de mår, för att lägga till det senaste till våra långa och komplicerade historier, för att få uppleva lite kontinuitet.

År efter år fortsätter jag att inse att realiteterna i mitt liv är irrelevanta för dem och att jag bara är till hälften lyssnad på, att jag är ett bihang till händelserna i en större värld, en värld av makt och privilegium, av successionsordning, en värld av exkludering.

”Det där är inte sant”, hävdar mina heterovänner. Det är det enda man kan veta säkert med maktens politik: att de som är utestängda ber om att få bli inkluderade, medan de som är inne påstår att de redan är det. Män gör det mot kvinnor, vita gör det mot svarta, och alla gör det mot queers.

Den huvudsakliga gränslinjen, både medvetet och omedvetet, är fortplantning... och det där magiska ordet: Familj. Ofta förnekas vi av de vi fötts in i när de får reda på vilka vi egentligen är, och för att göra det ännu värre så är vi förhindrade från att skaffa egna. Vi blir straffade, förolämpade, avskurna och behandlade som upprorsmakare när det kommer

till barnalstring, förbannade om vi försöker och förbannade om vi avstår. Det är som om artens förökning var ett sådant bräckligt direktiv att om man inte genomdrev det som om det vore en agenda, så skulle människosläktet smälta tillbaka till urtidspölen.

Jag hatar att behöva övertyga heteros om att flator och bögar lever i en stridszon, att vi är omgivna av bombsprängningar som bara vi verkar höra, att våra kroppar och själar är staplade i högar, döda av skräck eller bashade eller våldtagna, döende av sorg eller sjukdom, berövade på våra subjektskap.

Jag hatar heteros som inte kan lyssna på queer ilska utan att säga ”hallå, alla heteros är inte sådär. Jag är också hetero, vet du” som om deras egon inte fick tillräckligt med smekningar eller skydd i den här arroganta, heterosexistiska världen. Varför måste vi ta hand om dem, mitt i vår välgrundade ilska som har framkallats av deras sjuka samhälle?! Varför lägga till det tröstande ”Nej, jag menar såklart inte dig. Du betar dig inte sådär.” Låt dem lista ut själva om de förtjänar att bli inkluderade i vår ilska.

Men det skulle förstås innebära att lyssna på vår ilska, vilket de nästan aldrig gör. De avleder den, genom att säga ”jag är inte sådär” eller ”jaha, vem är det som generaliserar nu då” eller ”arga katter får rivet skinn” eller ”om du fokuserar

på det negativa blir du bara av med mer energi” eller ”du är faktiskt inte den enda här i världen som lider”. De säger ”skrik inte på mig, jag är på din sida” eller ”jag tror att du överreagerar” eller **”GOSSE, VAD BITTER DU ÄR”**.

TILLÅT DIG SJÄLV ATT VARA ARG

De har lärt oss att goda queers inte blir förbannade. De har lärt oss det så väl att vi inte bara döljer vår ilska för dem, vi gömmer den också för varandra. **VI TILL OCH MED GÖMMER DEN FÖR OSS SJÄLVA**. Vi döljer den med missbruk och självmord och överprestationer i hopp om att bevisa vårt värde. De misshandlar oss och sticker ner oss och skjuter oss och bombar oss i ständigt växande antal och fortfarande flippar vi ur när arga queers bär banderoller eller symboler som säger **BASH BACK**. Det senaste decenniet har de låtit oss dö i mängder och fortfarande tackar vi president Bush för att han planterar ett jävla träd, applåderar honom när han liknar aidssjuka vid döda i trafiken som vägrat bära säkerhetsbälte. **TILLÅT DIG SJÄLV ATT VARA ARG**. Tillåt dig själv att vara arg på att synlighetens pris alltid är det konstanta hotet om våld, anti-queert våld som i princip varje del av samhället bidrar till. Tillåt dig att känna dig arg över att **DET INTE FINNS EN ENDA PLATS I DET HÄR LANDET DÄR VI ÄR SÄKRA**, ingen plats där vi inte är måltavlor för hat och attack, självhatet, självmordet – i garderoben.

Nästa gång heteros klandrar dig för att du är arg, svara dem att innan saker förändras behöver du inga fler bevis på att världen snurrar på din bekostnad. Du behöver inte se ytterligare ett heteropar handla mat på din TV ... Du vill inte ha några fler bilder på barn upptryckta i ansiktet förrän du kan få och försörja dina egna. Inga fler bröllop, presentuppvaktningar för blivande föräldrar, firande av bröllopsdagar, snälla, tills det är dina egna bröder och systrar som firar. Och säg åt dem att inte avfärda dig med att säga: ”Ni har rättigheter”, ”Ni har privilegier”, ”Du överreagerar” eller ”Du har en offermentalitet”. Sä till dem: ”Lämna mig ifred, tills ni har förändrat er”. Stick iväg och prova en värld utan de modiga, starka queers som är dess ryggrad, som är dess innanmäte och hjärna och själ. Sä åt dem att hålla sig borta tills de tillbringat en månad med att gå hand i hand på gatorna med någon av samma kön. Efter att de överlevt det, då kan du lyssna på vad de har att säga om ilska. Annars, sä åt dem att hålla käften och lyssna.

ISBN 978-91-981200-1-1